

8-2-33

1a

ΝΕΑ
ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

ΩΡΑ 6.45'

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
 ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

6^Η

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΕΡΓΩΝ BRAHMS

Σολίστ: ΗΛΕΚΤΡΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διπλωματούχος τῆς Ecole Normale τῶν Παρισίων

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεῖα	Α΄	σειρᾶς	δραχ.	25.—
»	Β΄	»	»	15.—
Πλατεῖα			»	20.—
»	Β΄		»	15.—
Ἐξώστης	Α΄		»	15.—
»	Β΄		»	10.—

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

JOHANNES BRAHMS: 1. Τραγική Εισγωγή opus 81

2. Κοντσέρτο για βιολί και
όρχηστρα opus 77

I Allegro non troppo

II Adagio

III Allegro giocoso, ma non
troppo vivace.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

3. Συμφωνία αρ. 4 mi min. op. 98

I. Allegro non troppo

II. Andante moderato

III. Allegro giocoso

IV. Allegro nergico e passio-
nato.

Κοντσέρτο για Βιολί. (Opus 77)

Το Κοντσέρτο του Brahms είναι το ωραιότερο Κοντσέρτο για βιολί που έχει γραφή έπειτα από το κοντσέρτο του Bethoven και είναι αφιερωμένο στο μεγάλο βιολιστή και φίλο του Joachim. Είναι περισσότερο μία συμφωνία με ένα solo obligato. Τα θέματα εμφανίζονται κατά το πλείστον στην όρχηστρα και το βιολί τα στολίζει με διάφορες γκιρλάντες.

Ἡ Νέα Συμφωνική ὀρχήστρα ἐθεώρησε ἱερὸν τῆς καθήκον νὰ γιορτάσῃ μαζί μὲ ὅλον τὸν ἄλλο πολιτισμένο κόσμον τὴν ἑκατοστὴ ἐπέτειο τῆς γεννήσεως τοῦ Brahms. Θὰ τὸ ἐθεωροῦσε μιὰ μεγάλη ἀγνωμοσύνη στὴ μνήμη τοῦ Διδασκάλου ἂν ἔστω καὶ μὲ τὶς μικρὲς τῆς δυνάμεις δὲν ἀφιέρωνε μιὰ δλόκληρη συναυλία γιὰ τὰ ἔργα του.

Ὁ Brahms, δυστυχῶς σχεδὸν ἀγνωστος στὸν τόπον μας, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους μουσικοὺς στοὺς ὁποίους ἡ Ἀνθρωπότης χρωστάει τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ἐγεννήθηκε στὸ Ἀμβούργο, στίς 7 Μαΐου τοῦ 1833. Ὁ πατέρας του ἦταν κοντραμπασίστας κ' ἀπ' αὐτὸν ἐπῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα μουσικῆς. Ἀπὸ τὸ 1853, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἄρθρο τοῦ Schumann στὸ «Νέο Μουσικὸ Περιοδικὸ» τῆς Λειψίας, ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸς στὸ μουσικὸ κόσμον.

Ἀργότερα διορίζεται διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας στὴν πριγκιπικὴ Αἰλὴ τοῦ Detmold καὶ τὸ 1862 πάει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βιέννη ὅπου ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τῶν συναυλιῶν τῆς Singakademie, καὶ ἀργότερα τῆς «ἐταιρείας τῶν φιλομουσῶν» καὶ ὅπου ἔζησε ὀριστικῶς ἀπὸ τὸ 1878 ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του (3 Ἀπριλίου 1897).

«Ἐκεῖνο ποὺ τοποθετεῖ τὸν Brahms πλάι στὴ σειρὰ τῶν μεγάλων, εἶναι τὸ βαθύ, ἀληθινὸ αἶσθημα ποὺ ἀποκαλύπτεται πάντα μὲ τὴν ὀραιότερη μορφὴ τῆς ἐκφράσεως, (ὅλα τὰ ἔργα του κερδίζουν διαρκῶς περισσότερο ὅσο τὰ γνωρίζει κανεὶς καλλίτερα), ὅπως καὶ ὁ ἀγῶνας του γιὰ μιὰ τεχνικὴ maîtrise ὅπως τὴν ἔννοοῦσαν οἱ κλασικοὶ ποὺ τὸν ξεχωρίζε ἀπὸ ὅλους τοὺς μεταρωμαντικοὺς καὶ νεορωμαντικοὺς συγχρόνους του». (Riemann).

Ὁ Brahms ἔχει γράψῃ 4 συμφωνίες καὶ ἄλλα ἔργα γιὰ ὀρχήστρα, ἔργα γιὰ χορωδία, κοντσέρτα γιὰ διάφορα ὄργανα, θανμάσια τραγούδια, ἔργα μουσικῆς δωματίου, (ἢ πιὸ πλούσια καὶ χαρακτηριστικότερη δημιουργία του), ἔργα γιὰ πιάνο.

Τραγικὴ Εἰσαγωγή. Opus 81.

Ἡ Τραγικὴ Εἰσαγωγή ἔχει γραφῆ τὸ 1880 μαζί μὲ τὴν εὐθυμὴ «Ἀκαδημαϊκὴ» κ' ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴ Φιλαρμονικὴ ὀρχήστρα τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ Hans Richter.

Ὁ Kalbeck τὴν ἀποκαλεῖ «Faustouverture» καὶ ὀρισμένως μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς μέσα στὴν τραγικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς εἰσαγωγῆς πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ Φάουστ.

30

— Το Menuetto, κατά τὸν Kretschmar, θὰ μπορούσε νὰ συνοδεύη στρατιῶτες πὸν παρελαύνουν, ἂν δὲν ἦταν γραμμένο σὲ 3/4. Τὸ τρίο ἀντιθέτως εἶναι ἓνα ἐρωτικὸ παιγνίδισμα ἀνάμεσα στὰ ξύλινα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας. Τὸ finale εὐθύμο καὶ ἀξένοιαστο μὲ πολλὴ ὥραϊα σημεῖα στὴν ἀνάπτυξη, κλείνει τὸ χαρούμενο αὐτὸ ἔργο.

Γ. ΠΟΝΗΡΙΑΔΗ. Τρία Τραγούδια.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς μελωδίες εἶναι παρμένες ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ συνθέτη «6 Δημοτικὰ τραγούδια», πὸν ἔχουν ἐκδοθῆ στοῦ Senart. Ἐγράφηκαν τὸ 1920 καὶ πρωτοκαίχθησαν στὰ concerts Collones στὸ Παρίσι. Ἡ ἑναρμόνισις καὶ ἡ ἑνορχήστρωσις δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ ἀπλὴ ὑπόκρουση, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἠχηρικὴ ἀτμόσφαιρα πὸν διεξημενεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ τραγουδιοῦ.

CUI: «Le Flibustier». Danses.

Ὁ Cesar Cui (1835—1918) ἀνήκει στὴ νεορωσικὴ Σχολὴ ἂν καὶ στὰ ἔργα του δὲν κυριαρχεῖ τὸ ρωσικὸ χρῶμα. Οἱ χοροὶ εἶναι παρμένοι ἀπὸ τὴν ὄπερά του le Flibustrier (1889).

BIZET (1838 - 1875) Jeux d'enfants. Σουίτα.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ Σουίτα εἶχε γραφῆ ἀρχικῶς γιὰ πιάνο μὲ 12 μικρὰ κομμάτια.

Γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν Concerts Collones, ὁ συνθέτης ἑνορχήστρωσε πέντε ἀπ'αὐτὰ καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὡς μικρὴ σουίτα γιὰ ὀρχήστρα.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἔργο ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος: λεπτότητα στὴ σκέψη, εὐγένεια στὴν ἔκφραση, διαφάνεια στὴ φόρμα.

JOHANN STRAUSS. Ὁ ὠραῖος γαλαξίος Δούναβις.

Ὁ Joh. Strauss (νῆος) «ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βάλς», γεννήθηκε στὴ Βιέννη (ποῦ ἄλλοῦ θὰ ἦταν δυνατόν!) τὸ 1825 καὶ πέθανε πάλι στὴ Βιέννη τὸ 1899. Ὁ ὠραῖος γαλαξίος Δούναβις εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα βάλς πὸν ἔχουν γραφῆ. Ὁ J. Strauss μὲ τὶς ὀπερέττες του καὶ τὰ βάλς του, θαύματα μελωδικοῦ πλοῦτου, ἔχει λάβει τὴ θέση του ἀνάμεσα στοὺς Κλασσικοὺς τῆς Μουσικῆς.

A. E.

8^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1933

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

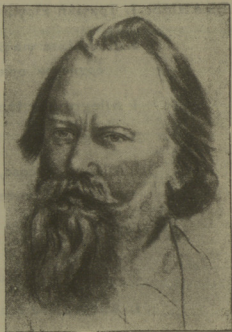
ΠΡΩΤΟΣ ΕΤΗΣΙΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

4α

B R A H M S

Έγεννήθη 7 Μαΐου 1833

Άπέθανεν 3 Απριλίου 1897

Handwritten signature or initials, possibly 'F. J.' or similar, written in dark ink.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 3